

Arrest

nr. 99 943 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOUBEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij zich wegens motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Montenegro zou kunnen vestigen om toekomstige problemen te vermijden, aangezien zij ruim drie jaar in Zilice woonde zonder problemen.

Uit de objectieve en actuele informatie, meer bepaald het antwoorddocument ME2012-03 over de beschermingsmogelijkheden voor de inwoners van Montenegro, van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Montenegro de redelijke maatregelen zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Montenegro."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 30 januari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat zij en haar gezin naar Zilice vluchtten doch dat dit kleine bergdorp een soort gevangenis voor hen was en zij daar in zeer moeilijke omstandigheden moesten wonen. Zij benadrukt naar dit dorp te zijn gevlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partij wijst er op dat haar echtgenoot een "whistleblower" is en dat uit de informatie duidelijk blijkt dat hij smokkeloperaties van de politie aan het licht bracht. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat uit de algemene informatie blijkt dat er thans werk wordt gemaakt van anti-corruptie binnen de politie.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat de aan het verzoekschrift toegevoegde internetartikelen geen garantie bieden dat wat daarin wordt gepubliceerd ook is gebeurd.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De bestreden beslissing is gesteund op de bevinding dat verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omdat de aangehaalde verbale (doods)bedreigingen niet zwaarwichtig genoeg blijken te zijn om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd, omdat zij deze bedreigingen nooit bij de in Montenegro aanwezig (inter)nationale veiligheidsinstanties hebben gemeld, omdat de aangehaalde discriminatie evenmin als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen aanzien worden en omdat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij zich niet elders in hun land van herkomst zou kunnen vestigen om nieuwe problemen in de toekomst te vermijden.

Verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen valabele en concrete argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen. Zij beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten en de weergegeven grond tot verwerping in de voornoemde beschikking te weerleggen.

De argumentatie van verzoekende partij dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat haar echtgenoot bij verscheidene mensenrechtenorganisaties, de parlementaire commissie, NGO's en de ombudsman te rade gegaan is om de zaak aan te kaarten, vindt inderdaad steun in het administratief dossier, doch deze documenten handelen louter over zijn verklaring dat hij op 21 februari 2007 een interview gaf aan Radio Free Europe, met zijn schorsing bij de politie tot gevolg, wat *in casu* niet betwist wordt.

Wat echter niet blijkt uit het administratief dossier is dat verzoekende partij of haar echtgenoot de verbale bedreigingen bij een (lokale of hogere) overheid heeft gemeld (zie gehoorverslag van 16 augustus 2011, p. 13). Verzoekende partij heeft ook helemaal niet aannemelijk gemaakt dat zij voor deze problemen in haar land van herkomst geen hulp of bescherming kon/kan krijgen.

Wat betreft het internetartikel over de voormalige politiecommissaris van Rozaje (stuk 3), deelt de Raad het oordeel van de verwerende partij ter terechtzitting dat dit artikel geen garantie biedt dat wat daarin wordt gepubliceerd ook is gebeurd en er bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden aan gehecht. Bovendien blijkt ook helemaal niet dat de echtgenoot van verzoekende partij hierbij betrokken was/is. Aangaande het interview met haar echtgenoot (stuk 4) stelt de Raad vast dat eveneens geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de erin gedane verklaring dat haar of hun veiligheid in Montenegro niet kan gegarandeerd worden. Dit zijn immers losse beweringen die geenszins gestaafd worden met concrete elementen.

Bovendien blijkt uit de objectieve en actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald het antwoorddocument van Cedoca ME2012-03 over de beschermingsmogelijkheden voor de inwoners van Montenegro, dat de overheidsinstellingen in Montenegro de redelijke maatregelen zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die deze objectieve informatie van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht stellen.

Betreffende de gerechtelijke procedure inzake alimentatie, sluit de Raad zich aan bij de commissaris-generaal waar hij in de bestreden beslissing stelt dat het geenszins vaststaat dat de echtgenoot van verzoekende partij, indien zij in de gevangenis zou terechtkomen, effectief ook het slachtoffer zou worden van politiegeweld.

Bovendien voorziet diens veroordeling in de mogelijkheid om een boete te betalen waardoor de gevangenisstraf ingekort of zelfs opgeheven wordt. Tevens moet hierbij worden opgemerkt dat indien haar echtgenoot effectief naar de gevangenis zou moeten en indien hij er mishandeld zou worden, hij daartegen klacht kan indienen via de daarvoor wettelijk voorziene procedures.

Verder blijkt uit de door verzoekende partij neergelegde rapporten inderdaad dat bij verkiezingen in Montenegro druk wordt uitgeoefend vanuit de regerende partijen om stemmen te ronselen en dat de Europese Unie aan Montenegro vraagt om meer inspanningen te leveren om het wetgevend kader inzake anti-corruptie te verstrengen en meer bescherming te geven aan personen die uit de biecht klappen. Hieruit blijkt echter niet dat verzoekende partij zelf het slachtoffer werd van discriminatie of andere feiten die als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin moeten gekwalificeerd worden. Verzoekende partij dient dit *in concreto* aan te tonen maar blijft hier in gebreke. Hetzelfde kan gezegd worden over de algemene informatie waarnaar verzoekende partij ter terechtzitting verwijst.

Het betoog van verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan de voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Montenegro.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS